

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 33/2015
29.01.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.С., због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С., адвоката Г.Г., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 25019/10 од 16.04.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2439/13 од 03.11.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 29.01.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног С.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К 25019/10 од 16.04.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2439/13 од 03.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К 25019/10 од 16.04.2013. године, окривљени С.С., оглашен је кривим због извршења три кривична дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, за која су му утврђене казне затвора у трајању од по две године, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и шест месеци. Истом пресудом је утврђено да трошкова кривичног поступка није било, а окривљени је ослобођен од плаћања судског паушала.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 2439/13 од 03.11.2014. године, усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Новом Саду, па је првостепена пресуда преиначена у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што су окривљеном за три кривична дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ за која оглашен кривим првостепеном пресудом, утврђене казне затвора у трајању од по две године, па је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљеног С.С., адвокат Г.Г., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде Закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, у вези члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, утврди наведену повреду закона на

штету окривљеног и првостепену и другостепену пресуду укине, а списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак или да наведене пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од кривице.

Врховни касациони суд је у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца, уз примену члана 604. ЗКП („Сл. гласник РС“, број 72/2011), нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног С.С. у захтеву за заштиту законитости истиче да су првостепена и другостепена пресуда донете уз учињену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП (члан 368. став 1. тачка 10. тада важећег ЗКП–„Сл. лист СРЈ“, број 70 од 28.12.2001.године), са образложењем да је окривљени С.С., правноснажном пресудом оглашен кривим за три кривична дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ и да су једини докази на основу којих је окривљени осуђен – трагови папиларних линија пронађени на месту извршења предметних кривичних дела, који су, према наводима захтева недозвољени докази. У вези са тим, у захтеву се истиче да изузимање трагова папиларних линија није извршено у складу са одредбама Законика о кривичном поступку из разлога што је у продавницама СТР Н и СТР Т., обављен увиђај од стране органа унутрашњих послова без присуства дежурног истражног судије и тужиоца, да у продавници СТР Д., увиђај није ни извршен већ је о целом догађају сачињена службена белешка од стране полицијских службеника, као и да се у списима предмета не налазе фотографије лица места нити су изузети предмети на којима су пронађени трагови папиларних линија, иако је у записницима о увиђају и службеној белешци наведено да је лице места фотографисано, а предмети са којих су узети отисци спаковани у најлонску врећу и послати на даљу обраду и вештачење.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи браниоца окривљеног неосновани.

Наиме, из списка предмета произлази да је окривљени С.С., правноснажном пресудом оглашен кривим због три кривична дела разбојништво из члана 206. став 1. КЗ, за које је прописана казна затвора у трајању од две до десет година.

Према тада важећој одредби члана 238. став 3. ЗКП („Сл. лист СРЈ“, број 70/2001), органи унутрашњих послова су могли за кривично дело за које је прописана казна затвора до пет година, обавити увиђај и одредити вештачења која не трпе одлагање осим обдукције или ексхумације леша, ако истражни судија није у могућности да одмах изађе на лице места.

Из списка предмета произлази да су у конкретном случају овлашћена службена лица органа унутрашњих послова у предкривичном поступку обавили увиђај лица места и то: дана 27.03.2002. године у СТР Н и дана 24.07.2002. године у СТР Т., којом приликом су пронађени и фиксирани трагови папиларних линија,

што је и констатовано у записницима о увиђају, које радње су предузели без присуства истражног судије, што је било у супротности са тада важећом одредбом члана 238. став 3. ЗКП („Сл. лист СРЈ“, број 70/2001), имајући у виду да су постојали основи сумње да су извршена кривична дела за које је прописана казна затвора преко пет година.

Међутим, прибављање наведених доказа - трагова папиларних линија пронађених на лицу места од стране органа унутрашњих послова у предкривичном поступку, иако се ради о кривичним делима за које је прописана казна затвора преко пет година, супротно члану 238. став 3. ЗКП, нема карактер битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, већ има значај релативно битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП (члан 368. став 2. раније важећег ЗКП), која није утицала на доношење законите и правилне пресуде, имајући при том у виду да се чињенично стање утврђено правноснажном пресудом не заснива искључиво на овим доказима, већ и на доказима цитираним на страни 4, образложења првостепене пресуде, које је суд извео у законито спроведеном поступку на главном претресу.

Врховни касациони суд налази, а насупрот наводима захтева, да ни трагови папиларних линија пронађени дана 21.07.2003. године приликом прегледа лица места обављеног од стране овлашћених службених лица ОУП-а, у продавници Д., не представљају доказе на којима се пресуда не би могла заснивати.

Ово стога, јер су овлашћена службена лица ОУП-а, на основу члана 225. став 1. ЗКП („Сл. лист СРЈ“, број 70/2001), имала овлашћење и дужност да у ситуацији када постоје основи сумње да је извршено кривично дело које се гони по службеној дужности предузму потребне мере да се открију и обезбеде трагови кривичног дела. Како су у конкретном случају овлашћена службена лица ОУП-а, поступајући у циљу испуњења наведене дужности из члана 225. став 1. ЗКП, извршила преглед лица места и обезбедила пронађене трагове папиларних линија, о чему су саставили службену белешку у складу са чланом 225. став 2. ЗКП, то се супротни наводи захтева да је наведени доказ прибављен на незаконит начин оцењују неоснованим.

Наводима браниоца окривљеног да се у списима предмета не налазе фотографије лица места нити изузети предмети на којима су пронађени трагови папиларних линија, по налажењу овога суда суштински се указује да се правноснажна пресуда заснива на непотпуно утврђеном чињеничном стању што није законски разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује да је правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП (члана 368. став 1. тачка 10. раније важећег ЗКП), и тиме што се наведене пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати и то на записнику о препознавању окривљеног од стране оштећене Ј.Р. од 20.09.2009. године, из разлога што је оштећена на главном претресу одржаном дана 09.03.2012. године изјавила да су јој полицијски службеници пре препознавања лица показали једну фотографију на којој се налазио окривљени и инсистирали да каже да је то лице

извршилац кривичног дела што је и био разлог да она на препознавању окривљеног означи као учиниоца кривичног дела.

Наиме, препознавање није једино доказно средство већ само мера за утврђивање веродостојности исказа сведока.

Из записника о испитивању сведока, произилази да је оштећена Ј.Р., у исказу датом пред истражним судијом дана 16.09.2010. године, детаљно описала извршиоца предметног кривичног дела и изјавила да би могла да га препозна, након чега је истражни судија дана 20.09.2010. године, обавио радњу препознавања како би проверио веродостојност њеног исказа. Из записника о препознавању лица истражног судије Основног суда у Новом Саду Ки 7355/2010 од 20.09.2010. године произлази да је радња препознавања обављена у складу са тада важећом одредбом члана 104. ЗКП, као и да је у записнику констатовано да је оштећена изјавила да је „сто посто сигурна да је у кривичном делу учествовало лице на позицији број три“, на којој се налазио окривљени С.С., након чега је наведени записник цењен у склопу оцене веродостојности целокупног исказа овог сведока и осталих изведених доказа, па су стога наводи захтева браниоца окривљеног којима се истиче да је у правноснажним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП (и члана 368. став 1. тачка 10. тада важећег ЗКП), оцењени као неосновани.

Осталим напред цитираним наводима захтева браниоца окривљеног, по налажењу овог суда, не доводи се у сумњу законитост предузете радње препознавања, већ се оспорава оцена исказа оштећене Ј.Р. и правилност чињеничног стања утврђеног у редовном кривичном поступку што није разлог због којег окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.